

ת"פ 36472/10 - מדינת ישראל נגד פש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 11-10-36472 מדינת ישראל נ' ש

בפני: בעвин:	כב' השופט עידו דרייאן מדינת ישראל	ע"י ב"כ עו"ד נאות זרנגר	ע"י ב"כ עו"ד אלון בן צי
הנאשם	המואשימה	נגד	פש

זכור דין

לאחר שמיועטה של מסכת ראיות הتبיעה, הודה הנאשם בכתב האישום, שתוקן עוד קודם לכן, והורשע בעבירות של תקיפה חובלנית של בת-זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ואילו, לפי סעיף 192 לחוק הנו"ל.

על-אף התנגדות הتبיעה, הופנה הנאשם לעירית מספקיר שירות המבחן.

לצ"ן כי ההליך הלך ונמשך מעבר לנוחץ ולראוי, בשל מנהגו החוזר של הנאשם לנתק קשר עם ההגנה ולא להתייצב לדיניהם. בין היתר, נסע הנאשם לחו"ל, כך שרק ביום 13.5.13 התיציב עם באת-គחו דאו ומסר כפירתו. ביום 13.11.13 הובאו ראיות הتبיעה בהיעדרו של הנאשם, שלא התיצב בשנייה, וביום 24.12.13 הודה והורשע כאמור. גם בפני שירות המבחן לא התיצב הנאשם, והתיק נדחה בעטיו שוב ושוב - עתה יסתהים.

רקע ומעשי הנאשם:

1. מעודיעותיהן של בת-זוגו לשעבר של הנאשם, היא המתלוונת, וمعدות אמה, עליה כי במשך למעלה מרבע שנים התקשר בין בני הזוג, נהג הנאשם להזכיר את המתלוונת ולאים עליה. תמונה זו עולה גם מתפקידו שירות המבחן (להלן). אבהיר, שהמעשים עליהם ייתן הנאשם את הדיון הם אלו המפורטים בכתב האישום המתוקן, ולא נוספים או אחרים.

2. לפי האישום השלישי בו הודה הנאשם, אכן נהג במהלך תקופה קצרה לתקוף את המתלוונת בכך שבעת בפניה ובצלעותה, הכה באגרופו בפניה, ואחז בצווארה בתנועת חניקה, במספר הזדמנויות לא ידוע. בנוסף, נהג לאיים עליה שם תלך למשטרה - הוא יקח את בנים המשותף, וכן שি�יבור את ידיה ורגליה.

3. בסתיו 2010, עקב ויכוח ביניהם בדירותם, השליך הנאשם את המתלוונת לרצפה, גירר אותה לחדר המדרגות

והכה בה באגרופו בצלעותיה (אישום שני).

- .4. ב-15.11.15 בשעה 00:50 בדירתם, רצה הנאשם לקיים עם המתלוונת יחסי מין אך היא סירבה. המתלוון אמר למתלוונת שהוא לא תישן הלילה, אחז בצווארה בתנועת חניקה והכה באגרופו בפניה, כך שנגרמה לה נפיחות קלה בלחיה (תצלום ת/1; אישום ראשון).
- .5. בעקבות האירוע האחרון נעצר הנאשם והוגש כתוב האישום.

נסיבות העבירות - מתחמי העונש ההולמים:

- .1. עבירות התקיפה, ובוודאי התקיפה חובלנית, מגנות על הערך המרכזי של שלמות הגוף והבריאות. ערך זה הינו מה חשובים במאגר הערכים החברתי ומיותר להרחיב על כך. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחהמשמעות מיוחדת, המשקפת את רצון החברה להכיר בחומרתן הייתרה של עבירות אלו. הטיעמים להחמרה הינם הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בגין מרכיב המבוססת על אמון זה, קשי החשיפה והמצב הקשה-במיוחד בו נמצא נפגע, הקרווע בין האלים שמופעלת נגדו בגין הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחה שהוא חלק עם התוקף. בנוסף, מלמד הניסיון המctrיבר כי הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסווג זה הינו חמור במיוחד [וראו למשל ע"פ 11/4875 מ.י. ב' פלוני (2012)]. בע"פ 12/305 מ.י. ב' צוונר-זליג (2013) הדגיש בימ"ש העליון כי קיצה הנפש ממיעשי אלימות, ההולכים ומרתבים, במיוחד נשים מצד הקרובים להן ביותר וכי הדבר נראה כ"מכת מדינה" המחייבת השתת עונשים חמורים ומרתיים. הצורך בסיפוק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה, הוכר כ"ערך חברתי ראשן במעלה". נקבע שעיל הענישה לשדר מסר חד ובBOR: אלימות במשפחה טוביל על דרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין. אמנם, ניתן למצוא גזר דין שביהם ניתנו עונשים מותנים החורגים מהມידניות הנ"ל, אך זאת בעיקר בשל שיקולי שיקום, הוידיה וחרטה או נסיבות מיוחדות אחרות. אין ללמד מכך דבר על מתחם העונישה הראו, כפי שהבהיר הש' ארבל בע"פ 13/1323 חסן ב' מ.י. (2013): מתחם העונש ההולם מגלה הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כשמידניות העונישה הנוגעת הינה רק אחד מהם. כאשר המדיניות הנוגעת תואמת את עקרון ההלימה היא שיקול ראו, וכאשר יש פער בין לבני המדיניות הראויה - תועדף המדיניות הראויה. טווח העונישה לפני התקיקן ודאי שאינו חופף למתחם העונישה הראויה, שכן בגזרי הדין שניתנו קודם לתיקון שימושו בערבוביה הנחותם הקשורים לביצוע העבירה יחד עם הנתונים שאינם קשורים לביצועה.
- .2. עבירות האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק באה להגן על שלונות הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בעקיפין, מגנה עבירה זו על ערך נוסף - חופש הפעולה והבחירה של האדם, שכן לעיתים קרובות נלוות לאיום מטרה של הנעת אדם לפעולה או למחדל, כמו למשל מושווה שאינו מגיע לScheduler (ע"פ 88/103 ליכטמן ב' מ.י. (1989)).
- .3. לעניין עבירות התקיפה והאיומים: הנאשם פגע בערכים המוגנים באופן קשה ו חמור. התקיפות חזרו ונשנו, באופנים רבים ומקאיבים, תוך הטלת טרור של ממש על המתלוונת. התקיפה בחדר המדרגות, חלל החשוף לעיני אחרים, נשאה עמהתו מיוחדת של השפה, וגם סמן נוסף של אימה ואיומים, כאמור: המתלוונת חסופה לפגיעהו של הנאשם בכל מקום, גם לנוכח מבט פוטנציאלי של הזולת, ואין לה מפלט, בבית או מחוץ לו.

האינוים היו אכן קרובים לסתירה, כשמדבר על נוהג של הנאשם לאיים איזומים קשים וمبוהלים כדי להניא את המתלוונת מהתלון - ובhasilha לאורך זמן.

4. גם הביצוע החוזר של העבירות דרך "נון-ג", אוורך התקופה, והענק החמור לנפשה של המתלוונת שחייב גם היום תחת הפחד מה הנאשם, מחייבים קביעתו של מתחם ענישה חמיר.
5. כפי שנעשה במקרים של מעשי-עבירה רבים לאורך זמן בפגיעה-עבירה יחיד, וכאשר לא ניתן לקבוע מספר מדויק של מעשי-עבירה או לייחד את הנזקים למעשה זה או אחר, "קבע מתחם אחד לעבירות תקיפה בת-הזוג והאינוים עליו (אישומים שני ושלישי) ויעמוד בין שנת מאסר לבין שלוש שנים מאסר.
6. לעניין העבירה של תקיפה חובלנית של בת זוג (אישום ראשון): כל שנאמר לעיל יפה גם לעניין דנן, כאשר יש היבט מחמיר בקשרו בין הסירוב לקיים יחס-מין לבני ה"עונש" שבתקיפה משפילה, מבהילה וכואבת. התביעה עתירה לקבעת מתחם בין מאסר קצר לבין 18 חודשים מאסר, ואמצץ המלצה המתוונה.

נסיבות הנאשם - קביעת העונשים במתחמים:

1. מהראיות שהובאו בפני, דברי הנאשם בתום הטייעונים לעונש ומתסקרים שירות המבחן, על הנתונים הבאים: הנאשם ولיד 1984, כבן 30, רווק ואב לילד בן 7 מהקשר הזוגי עם המתלוונת, מתגורר אצל הוריו ומתעד להקים משפחה עם אישה המתגוררת עדין באוקראינה. הנאשם עלה לארץ עם הוריו בגיל 16 ולא המשיך לימודיו. הנאשם לא סיים שירות צבאי ונשפט בשל היעדרות מהשירות. לאורך השנים התנסה להתמיד במקום עבודתו, וכיוון שהוא עוזר לשכנו החשמלאי ולומד את המקצוע (לפי עדות השכן).

לחובת הנאשם הרשעה קודמת משנת 2005 בגין תקיפת בת-זוג בשנת 2002. הנאשם היה צערן מאוד והעניק הסתיים במאסר מותנה ובהתחייבות.

כמתואר בתסaurus, הנאשם אינו גוטל אחריות ממשית על האירוע בעבר ועל האירועים בתיק דנן, על- אף הודיעתו (ממנה אינו חוזר), ונותה להטיל את האחריות על המתלוונת. הנאשם אף טען שהמתלוונת אלימה כלפי הבן המשותף, אך בירור בלשכת הרוחה סתר טענה זו. הנאשם אינו מגלה כל אמפתיה למתלוונת ואף אינו מגלה הסכמה אמתית לטיפול. אציג, שפנויתו המאוחרת של הנאשם ל" כתובות שעושים טיפול פעם בשבועיים יש קבוצה בת שלוש שעות שטפלים בכל העניינים" איננה מעידה על רצון כן בטיפול, אלא על חשש מהאונש, כפי שמתארים גם שירות המבחן, לモטור לצין, שהטיפול טרם החל והה斗志 לא ידע פרטים עליו.

שירות המבחן הביא בחשבון את התנагותו חסרת האחוריות של הנאשם בכל תחומי חייו, שהשתקפה גם בהיעדרויתו מישיבות בית המשפט ושיתוף הפעולה הלקוי עם השירות. בנוספ', התיחס השירות גם לסכסוך בין הנאשם לבין המתלוונת הנtanן עדין בעיצומו. כל אלו, עם נתונים נוספים זההו אופיו המינימלי, הובילו את השירות להערכת חריגה בחומרתה, לפיה קיים סיכון גבוהה מאוד מצד הנאשם לגילוי אלימות כלפי המתלוונת, וסבירו השיקום נמוכם. השירות מתריע על חומרת הסיכון וממליץ להטיל על הנאשם מאסר בפועל ומאסר מותנה.

2. הנאשם עתיד להינזק חמורות ממאסרו הראשון, ככל נאשם אחר במצבו. גם הוריו ודאי שיינזקו, ככל הורה

במצבם. עם זאת, אין לנאים תלויים, שכן מילא אכן משלם את מזונות בנו, ומאשר עתיד דוקא להטיב את מצבה של המטלוננטה, הנתוña עדין בפחד ואיומים מצדיו, כמתואר בתסaurus. אפשר גם, שחרור המטלוננטה ממשא האימה יטיב את מצבו של הבן ויאזן ولو במידה את היעדרו של הנאשם, המבקר את הבן אחת לשבועים.

.3. אטיל לכפ' הקולא את היות עברו הפלילי של הנאשם נקי-יחסית, למעט ההרשעה הרלוונטיות היחידה, הנזכרת לעיל, וכן את הוודיות - הgm שעדויות המטלוננטה ואמה לא נחسقو כלל, והמעמד היה טראומטי עבור המטלוננטה (וראו הערת בית המשפט בעמוד 22).

.4. אזכיר, שהלוף הזמן מביצוע העבירות לא נבע מהשתאות של הטבעה או עינוי-דין, אלא בשל התחמקויות הנאשם חסר האחריות.

.5. לנוכח כל האמור, יקבע עונשו של הנאשם בחלוקת האמצעי של כל מתחם, לעניין עונש המאסר.

דרך הטלת העונש:

.1. עונש המאסר, כעונש עיקרי, יוטל כאחד, על- אף הקלה שבבחיפפת העונשים.
.2. בגין מנוס מMASR משמעותי ולנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, אמנע מהטלת קנס. לא כך באשר לפיזי, שכן לפי ההלכה הפסוכה, מצבו הכלכלי של הנאשם יכולת התשלום שלו אינם משפיעים על קביעתו של פיזי, כדין פיזי אזרחי (והשו ע"פ 5761/05 **מג'דלאו נ' מ.י.** (2006) וע"פ 2661/12 **פלוני נ' מ.י.** (2012)).
מועד תשלוםו של הפיזי ידחה ואילו דחיתתו הנוספת או פריסתו לתשלומיים יהיו במידת הצורך עניין לטיפול המרכז לגבית קנסות לפי סעיף 5ב. לחוק המרכז לגבית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- .א. 24 חודשים מאסר בפועל. ככל שהוא ימי מעצר, ניתן יהיה לבקש לנכותם בבקשת מוסכמת;
- .ב. תשעה חודשים מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף נגד בת זוג או בן משפחה;
- .ג. שישה חודשים מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחררו, שלא יעבור עבירת אלימות אחרת, לרבות איומים;
- .ד. התחייבות בסך 5,000 ₪, למשך שנתיים מיום שחררו, שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים. לא תჩתם ההתחייבות - יאסר הנאשם למשך חודשים נוספים;
- .ד. פיזיו למטלוננטה בסך 20,000 ₪, שיופק בקופה בית המשפט עד ליום 1.3.15 ויעבר למטלוננטה. לא ישולם הפיזיו עד למועד הנ"ל, ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום המעשה האחרון 15.11.10 ועד ליום התשלום המלא בפועל;

הוראות נלוות:

- א. התייעזה תעביר לזכירות את פרטייה המעודכנים של המטלוננט;
 - ב. מוצגים: ככל שקיים, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה, למעט כספּ;
 - ג. המזכירות תעביר עותק גזר הדין לידיעת שירות המבחן;
- זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ה, 10 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.